

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Івано-Франківськ

«07» серпня 2025 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу УСБУ в Івано-Франківській області полковник юстиції Мельник Святослав Миколайович розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22024090000000018 від 07.02.2024, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Сулейманову Роберту Рамазановичу,
15.01.1992 року народження, громадянину
російської федерації, росіянину, уродженцю
села Целягюн Магарамкентського району
Республіки Дагестан, м. Тула, вулиця
Колетвінова, 2/38, Тульської області, російська
федерація

- **про те, що він підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених повторно, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України;**

Кримінальне правопорушення вчинено Сулеймановим Р.Р. за наступних обставин.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх

незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни.

Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки, російська федерація підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22.04.2004), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської та Миколаївської областей, АР Крим, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад – це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування

конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада – це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною незалежністю, не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу. Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізовується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіх рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Статтею 42 Додатку до IV Гаазької конвенції про закони і звичаї суходільної війни 1907 року визначено, що територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Окупація поширюється лише на ту територію, де така влада встановлена і здатна виконувати свої функції.

Усупереч нормам міжнародного гуманітарного права представники влади Російської Федерації (далі – РФ) та службові особи з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), діючи у порушення вимог Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, вимог Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, № 2131 (XX) від 21.12.1965, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 та інших міжнародно-правових актів, поетапно спланували, підготували та розв'язали агресивну війну та збройний конфлікт проти України, а саме віддали наказ підрозділам ЗС РФ та іншим підпорядкованим їм військовим підрозділам, силовим відомствам і збройним формуванням про повномасштабне військове вторгнення на територію України, у тому числі з метою захоплення її територій та державної влади.

Так, 24.02.2022 військовослужбовці підрозділів ЗС РФ разом з іншими, підпорядкованими представникам влади РФ та керівництву ЗС РФ, військовими підрозділами, силовими відомствами і збройними формуваннями, діючи на виконання вищевказаного злочинного наказу щодо повномасштабного військового вторгнення на територію України, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, здійснили незаконне повномасштабне вторгнення на територію України через державні кордони України в Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській та інших областях. Окрім цього,

останні здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші масиви, цивільні та інші об'єкти, та окупували частину території України. Тобто, вчиняли дії, спрямовані на виконання раніше розробленого злочинного плану і реалізацію вищевказаного злочинного умислу, направлені на порушення суверенітету і незалежності України, насильницьку зміну та повалення її конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, посягання на її територіальну цілісність і недоторканність, з метою зміни меж території та державного кордону та порушення порядку, встановленого Конституцією України та міжнародно-правовими актами, що продовжується до теперішнього часу та призвело і призводить до загибелі значної кількості людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків.

У зв'язку з викладеним, 24.02.2022 Президент України видав Указ № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затверджений Законом України № 2102-IX від 24.02.2022 «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні», відповідно до якого з 05 години 30 хвилин 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан, строки дії якого у подальшому неодноразово продовжувався та який діє до цього часу.

У подальшому військовослужбовці підрозділів ЗС РФ разом з іншими, підпорядкованими представниками влади РФ та керівництву ЗС РФ, військовими підрозділами, силовими відомствами і збройними формуваннями, діючи на виконання вищевказаного злочинного наказу представників влади РФ, здійснивши повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, констатоване на найвищому юридичному рівні Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Агресія проти України» A/RES/ES-11/1 від 02.03.2022, а також проміжним рішенням Міжнародного суду ООН від 16.03.2022.

Також 1 березня 2022 року Європейський суд з прав людини, враховуючи свою попередню практику застосування тимчасових заходів, відповідно до правила 39 Регламенту Суду, вирішив в інтересах сторін і належного розгляду справи наказати Уряду Росії утримуватися від військових нападів на цивільне населення та цивільні об'єкти, у тому числі житлові приміщення, транспортні засоби швидкої допомоги й інші цивільні об'єкти, що перебувають під спеціальною охороною, зокрема школи та лікарні, а також негайно забезпечити безпеку закладів медичної допомоги, їх особового складу й автомобілів швидкої допомоги на території, яка піддається нападу або облозі російських військ.

Надалі, 16 березня 2022 року Міжнародний суд справедливості ООН видав наказ про тимчасові запобіжні заходи, відповідно до якого: 1) Російська Федерація повинна негайно зупинити військові операції, які почала 24 лютого 2022 року на території України; 2) Російська Федерація повинна забезпечити, щоб будь-які військові або нерегулярні збройні формування, які можуть бути керовані або підтримувані нею, а також будь-які організації та особи, які можуть бути під її контролем або керівництвом, не вживали жодних заходів для сприяння військовим операціям, зазначеним у пункті (1); 3) Обидві сторони

повинні утримуватися від будь-яких дій, які можуть погіршити або розширити спір перед Судом або ускладнити його вирішення.

Незважаючи на те, що вищенаведеними міжнародними документами закріплено обов'язок держав утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності, інших дій, що заборонені міжнародним гуманітарним правом, Російська Федерація, у порушення Статуту ООН, ігноруючи норми міжнародного права та рішення міжнародних органів, продовжила агресію проти України шляхом застосування збройної сили проти суверенітету, територіальної недоторканності, політичної незалежності України, а також продовжила здійснювати вторгнення та раніше розпочату у 2014 році окупацію території України.

При цьому, представники Російської Федерації, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, реалізації окупаційної політики, встановлення адміністративного, військового, юридичного, економічного та інших видів контролю на окупованих територіях України розпочали створення незаконних державних та правоохоронних органів, установ та організацій, які підконтрольні окупаційній владі держави-агресора та входять у її вертикаль влади.

Громадянин російської федерації Сулейманов Роберт Рамазанович, перебуваючи на території російської федерації, знаючи, що російська федерація веде агресивну, загарбницьку війну проти України, діючи умисно, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість загибелі людей, зокрема й цивільного населення, та настання інших тяжких наслідків, розуміючи, що він порушує встановлений ст. ст. 1-3, 68 Конституції України державний устрій та порядок, посягає на недоторканість та територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та державного кордону, насильницької зміни й повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, а також розширення впливу РФ, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, діючи за попередньою змовою із невстановленими слідством особами, як особисто, так і через залучення до своєї протиправної діяльності інших осіб з числа волонтерів, колишніх учасників бойових дій та інших невстановлених осіб, з 2023 року вчиняв дії, спрямовані на матеріальне забезпечення шляхом придбання та подальшої передачі матеріальних цінностей у вигляді військової та спеціальної техніки, обладнання та інших ресурсів представникам окупаційної адміністрації, військових формувань російської федерації, що беруть безпосередню участь у бойових діях проти Сил оборони України та здійснюють окупацію території України, проводять нелегітимні референдуми та вибори на цих територіях, тим самим, використовують ці матеріальні цінності з метою захоплення та утримання під своїм контролем окупованої території України, тобто зміни меж території та державного кордону України

на порушення порядку, встановленого Конституцією України, під час ведення повномасштабної війни російської федерації проти України, а також для забезпечення їх діяльності та можливості ефективного функціонування на тимчасово окупованій території України.

Сулейманов Р.Р., достовірно усвідомлюючи, що злочинні накази віддані військовослужбовцям підрозділів ЗС рф, іншим, військовим підрозділам, силовим відомствам і збройним формуванням, спрямовані на насильницьку зміну конституційного ладу України та захоплення державної влади, на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, діючи умисно, організував фінансування зазначеної діяльності шляхом придбання та передання на безоплатній основі матеріальних цінностей зазначеним збройним формуванням.

При цьому, Сулейманов Р.Р. та інші особи з числа волонтерів та колишніх учасників бойових дій, що діяли за попередньою змовою із останнім, реалізуючи свій кримінально протиправний умисел, спрямований на надання матеріальних ресурсів для здійснення фінансування дій, вчинених представниками військових формувань російської федерації з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, використовуючи механізм доведення інформації до необмеженого кола осіб, розміщували у відповідних текстових, фото- та відео- публікаціях на веб ресурсах російських засобів масової інформації відомості у вигляді звітів перед жителями російської федерації, зокрема Тульської області, про перелік придбаних та поставлених матеріальних цінностей підрозділам військових формувань держави-агресора.

Так, Сулейманов Р.Р., перебуваючи на території російської федерації, зокрема, у м. Тулі Тульської області, діючи за попередньою змовою групою осіб, підтримуючи російську агресію проти України та наративи російської пропаганди, реалізуючи кримінально протиправний умисел, спрямований на матеріальне забезпечення представників військових формувань російської федерації, що задіяні у так званій «зоні проведення спеціальної військової операції», діючи з політичних та ідеологічних мотивів, у невстановлений досудовим розслідуванням час на території Тульської області заснував громадський рух «Своих не бросаем» та 12.03.2023 року особисто передав військовослужбовцям 51-ого гвардійського парашутно-десантного полку рф 2 квадрокоптера, з метою їхнього використання у бойових завданнях проти військовослужбовців ЗС України та виконання злочинних наказів представників влади рф та керівництва ЗС рф.

«51-й гвардейский парашютно-десантный полк имени Дмитрия Донского входит в состав 106-ой гвардейской Тульской воздушно-десантной дивизии военно-административной единицы Западного военного округа с постоянной дислокацией в Тульской области. В зоне специальной военной операции России на Украине 51-й полк ВДВ входит в “Южную” группировку ВС РФ. В 2023 году, полк вел бои с вооруженными формированиями Украины на Соледаро-Артемовского направления фронта» С началом специальной

военной операции России на Украине 106-я дивизия ВДВ заняла достаточно протяженную дислокацию на Саледаро-Бахмутском направлении боевых действий, а с конца осени 2023 года десантники 51-го полка ВДВ начали активный штурм населенных пунктов к северо-востоку от Соледара, в районе населенного пункта Веселое».

Зазначені дії Сулейманова Р.Р. та інших осіб, які діяли в співучасті з ним, знайшли своє відображення у публікації від 12.03.2023, розміщеній на Інтернет-ресурсі «https://vk.com/svoih_ne_brosaem71?w=wall-114369768_1245».

Продовжуючи злочинну діяльність, направлену на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території або державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, Сулейманов Р.Р. протягом березня 2023 року передав військовослужбовцям російської федерації, які беруть участь у бойових діях проти Збройних Сил України антидронові рушніці та інші матеріальні цінності.

Зазначені дії Сулейманова Р.Р. та інших осіб, які діяли в співучасті з ним, знайшли своє відображення у публікації від 20.03.2023, розміщеній на Інтернет-ресурсі «https://vk.com/svoih_ne_brosaem71?w=wall-114369768_1298».

З метою забезпечення постійного фінансування дій, спрямованих на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, Сулейманов Р.Р. 20.11.2023 на території Тульської області заснував та зареєстрував «Автономную некоммерческую организацию центр социального содействия «своих не бросаем» Тульской области» та став її керівником.

Продовжуючи діяти за попередньою змовою групою осіб, підтримуючи російську агресію проти України та наративи російської пропаганди, надалі реалізуючи кримінально протиправний умисел, спрямований на матеріальне забезпечення представників військових формувань російської федерації, що задіяні у так званій «спеціальній військовій операції», Сулейманов Р.Р. протягом лютого 2024 року передав військовослужбовцям підрозділів ЗС рф та автомобіль вартістю 230 286 рос. руб., що по курсу НБУ за лютий 2024 рік становить 94 624 грн.

Зазначені дії Сулейманова Р.Р. та інших осіб, які діяли в співучасті з ним, знайшли своє відображення у публікації від 09.02.2024, розміщеній на Інтернет-ресурсі «https://vk.com/svoih_ne_brosaem71?w=wall-114369768_2608».

Отже, Сулейманов Р.Р., діючи умисно, добровільно, повторно, щонайменше здійснював фінансове та матеріальне забезпечення військовослужбовців збройних сил РФ, які приймають участь у бойових діях на території України проти сил оборони України, з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, насильницької зміни й повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні.

Таким чином, Сулейманов Р.Р. підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного

кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених повторно, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

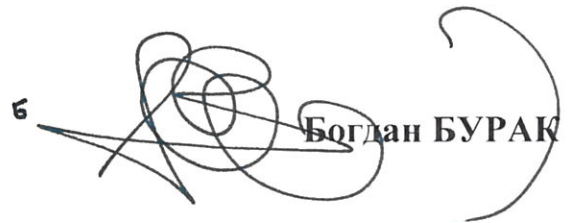
Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу
УСБУ в Івано-Франківській області
полковник юстиції



Святослав МЕЛЬНИК

ПОГОДЖЕНО

Начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури



Богдан БУРАК

Підозрюваному Сулейманову Р.Р. роз'яснені його права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення він підозрюється;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____ Сулейманов Р.Р.

«__» год. «__» хв. «__» _____ 202__ року

Повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу
УСБУ в Івано-Франківській області
полковник юстиції

Святослав МЕЛЬНИК

**ИЗВЕЩЕНИЕ
по подозрению**

город Ивано-Франковск

«07» августа 2025 года

Старший следователь в ОВД 1-го отдела следственного управления Службы безопасности Украины в Ивано-Франковской области полковник юстиции Мельник Святослав Николаевич, рассмотрев материалы досудебного расследования, внесенные в Единый реестр досудебных расследований под № 22024090000000018 от 07.02.2024 года, установив наличие достаточных доказательств для сообщения о подозрении в совершении уголовного правонарушения, в соответствии со ст. 42, 276, 277, 278 УПК Украины, -

СООБЩИЛ:

Сулейманову Роберту Рамазановичу,
15.01.1992 г.р., гражданину Российской Федерации, россиянину, уроженцу села Целягун Магарамкентского района, Республика Дагестан, г. Тула, ул. Колетвинова, д. 2/38, Тульская область, Российская Федерация

- **что его подозревают в финансировании действий, совершенных с целью насильственного изменения и свержения конституционного строя, захвата государственной власти, изменения границ территории и государственной границы Украины с нарушением порядка, установленного Конституцией Украины, совершенных неоднократно, по предварительному сговору группой лиц, т.е. при совершении уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 3 ст. 110-2 Уголовного кодекса Украины;**

Уголовное преступление было совершено Сулеймановым Р.Р. при
следующих обстоятельствах.

24 октября 1945 года вступил в силу Устав Организации Объединенных Наций, подписанный 26 июня 1945 года, который фактически создал Организацию Объединенных Наций (далее – ООН).

В соответствии с частью 4 статьи 2 Устава Организации Объединенных Наций, все члены указанной организации воздерживаются в своих международных отношениях от угрозы силой или ее применения как против территориальной неприкосновенности или политической независимости любого государства, так и каким-либо иным образом, несовместимым с целями Организации Объединенных Наций.

Декларация Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 9 декабря 1981 года о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и резолюции: № 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащая Декларацию о

недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и о защите их независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 года, содержащая Декларацию о принципах международного права, касающихся дружественных отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом Организации Объединенных Наций; В Декларации № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащей Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащем определение агрессии, устанавливают, что ни одно государство не имеет права вмешиваться или вмешиваться в какой бы то ни было форме и по какой бы то ни было причине во внутренние и внешние дела других государств. В этих же международных документах закреплено обязательство государств: воздерживаться от вооруженного вмешательства, подрывной деятельности, военной оккупации, содействия, поощрения или поддержки сепаратистской деятельности; не допускать подготовки, финансирования и вербовки наемников на своей территории или отправки таких наемников на территорию другого государства.

Кроме того, статьи 1-5 Резолюции Генеральной Ассамблеи ООН №3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, среди прочего, определяют, что признаками агрессии являются применение вооруженной силы государством против суверенитета, территориальной целостности или политической независимости другого государства, применение вооруженной силы государством в нарушение Устава ООН.

Любое из следующих действий, независимо от объявления войны, квалифицируется как акт агрессии:

- вторжение или нападение вооруженных сил государства на территорию другого государства или любая военная оккупация, какой бы временной она ни была, являющаяся результатом такого вторжения или нападения, или любая аннексия силой территории другого государства или ее части;

- бомбардировка вооруженными силами государства территории другого государства или применение любым государством оружия против территории другого государства;

- блокада портов или берегов государства вооруженными силами другого государства;

- нападение вооруженных сил государства на сухопутные, морские или воздушные силы, либо на морской и воздушный флоты другого государства;

- использование вооруженных сил одного государства, находящихся на территории другого государства по соглашению с государством пребывания, в нарушение условий, предусмотренных договором, или любое продление их пребывания на такой территории после прекращения действия договора;

- действия государства, которое позволяет использовать свою территорию, которую оно предоставило в распоряжение другого государства, этому другому государству для осуществления акта агрессии против третьего государства;

- засылка государством или от имени государства вооруженных банд, групп, нерегулярных формирований или наемников, которые совершают акты

применения вооруженной силы против другого государства, ~~которые несут~~ настолько серьезный характер, что они равносильны вышеуказанным актам, или его значительное участие в них.

Никакие соображения любого характера, будь то политические, экономические, военные или иные, не могут служить оправданием агрессии.

Кроме того, принципы суверенного равенства, уважения прав, присущих суверенитету, неприменения силы или угрозы силой, нерушимости границ, территориальной целостности государств, мирного урегулирования споров и невмешательства во внутренние дела государств были закреплены и в Заключительном акте Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года, который был подписан СССР, правопреемницей которого является Российская Федерация.

В статьях 1 и 2 III Конвенции о начале военных действий от 18 октября 1907 года, вступившей в силу 26 января 1910 года и признанной 7 марта 1955 года СССР, правопреемницей которого является Российская Федерация, предусмотрено, что военные действия между государствами не должны начинаться без предварительного и недвусмысленного предупреждения в форме либо мотивированного объявления войны, либо ультиматума с условным объявлением войны.

О существовании состояния войны нейтральные державы должны быть незамедлительно уведомлены, и оно будет действительным для них только после получения уведомления.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины от 16 июля 1990 года (далее – Декларация) указано, что Верховная Рада Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, независимость, полноту и неделимость власти Республики на ее территории и независимость и равноправие во внешних отношениях.

Согласно главе V Декларации, территория Украины в пределах существующих границ неприкосновенна и не может быть изменена и использована без ее согласия.

Независимость Украины признали государства мира, в том числе и Российская Федерация.

В соответствии с пунктами 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 5 декабря 1994 года Российская Федерация, Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии, Соединенные Штаты Америки, Российская Федерация подтвердили свое обязательство перед Украиной в соответствии с принципами Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года уважать независимость и суверенитет и существующие границы Украины, обязались воздерживаться от угрозы силой или ее применения против территориальной целостности или политической независимости Украины, и что никакое их оружие никогда не будет использовано против Украины, кроме как в целях самообороны или каким-либо иным образом в соответствии с Уставом ООН.

Согласно описанию и карте государственной границы, которые являются приложениями к Договору между Украиной и Российской Федерацией о украинско-российской государственной границе от 28 января 2003 года (ратифицирован Российской Федерацией 22.04.2004 года), стороны, среди прочего, подтвердили границы территории Украины, в том числе включение в состав суверенной территории Украины Киевской, Черниговской, Сумской, Харьковской, Луганской, Донецкой, Запорожской, Херсонской и Николаевской областей, Автономной Республики Крым.

В постановлении Конституционного Суда Украины от 11.07.1997 № 3-зп указано, что принципы конституционного строя в Украине закреплены в разделах I, III и XIII Основного Закона Украины - Конституции Украины.

В частности, положениями статей 1 и 2 Конституции Украины определено, что Украина является суверенным и независимым, демократическим, социальным, правовым, унитарным государством, суверенитет Украины распространяется на всю ее территорию, которая является целостной и неприкосновенной в пределах существующей границы.

Нахождение на территории Украины подразделений вооруженных сил других государств в нарушение порядка, определенного Конституцией и законами Украины, Гаагскими конвенциями 1907 года, IV Женевской конвенцией 1949 года, а также вопреки Меморандуму о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия 1994 года, Договору о дружбе, сотрудничестве и партнерстве между Украиной и Российской Федерацией 1997 года и другим международно-правовым актам, является оккупацией части территории суверенного государства Украина и международным противоправным деянием со всеми вытекающими из международного права последствиями.

Согласно статье 5 Конституции Украины, народ является носителем суверенитета и единственным источником власти в Украине. Народ осуществляет власть непосредственно и через органы государственной власти и местного самоуправления.

Право определять и изменять конституционный строй в Украине принадлежит исключительно народу и не может быть узурпировано государством, его органами или должностными лицами.

Статья 73 Конституции Украины предусматривает, что вопросы изменения территории Украины решаются только на всеукраинском референдуме.

Согласно статьям 132-134 Конституции Украины, территориальное устройство Украины основывается на принципах единства и целостности государственной территории. В состав Украины входят: Автономная Республика Крым, Винницкая, Волынская, Днепропетровская, Донецкая, Житомирская, Закарпатская, Запорожская, Ивано-Франковская, Киевская, Кировоградская, Луганская, Львовская, Николаевская, Одесская, Полтавская, Ровенская, Сумская, Тернопольская, Харьковская, Херсонская, Хмельницкая, Черкасская, Черновицкая, Черниговская области, города Киев и Севастополь. Город Севастополь имеет особый статус, Автономная Республика Крым (далее – Автономная Республика Крым) является неотъемлемой частью Украины и в

пределах полномочий, определенных Конституцией Украины, решает вопросы, отнесенные к ее компетенции.

Конституционный строй – это структура государства и общества, а также их институты в соответствии с конституционными и правовыми нормами. Это целостная система основных социально-правовых отношений, определяющих формы и способы функционирования государства как единого государственно-правового организма. Нормальное функционирование конституционного строя позволяет реализовать стремление общества к справедливому и стабильному общественному строю, основанному на сочетании индивидуальных и общественных интересов. Нормальное функционирование конституционного строя позволяет реализовать стремление общества к справедливому и стабильному общественному строю, основанному на сочетании индивидуальных и общественных отношений.

Государственная власть – это система органов, образованных в порядке, предусмотренном Конституцией и законами Украины, которые воплощают в себе полномочия главы государства, законодательной, исполнительной и судебной власти (Президента Украины, парламента, верховных, центральных и местных исполнительных органов, высших и местных органов судебной власти), а также органов местного самоуправления и контрольно-надзорных и некоторых других органов, которые, обладая определенной самостоятельностью, не относятся к трем основным ветвям власти (прокуратура Украины, Национальный банк Украины, Счетная палата Украины, Высший совет юстиции Украины и др.). Таким образом, существующая государственная власть в Украине является частью ее конституционного строя. Государственная власть является основным компонентом публичной власти, которая принадлежит только государству и осуществляется им путем принятия компетентными органами решений, обязательных для исполнения, в случае необходимости, государственного принуждения.

Статья 42 Приложения к IV Гаагской конвенции о законах и обычаях сухопутной войны 1907 года предусматривает, что территория признается оккупированной, если она фактически находится под властью неприятельской армии. Оккупация распространяется только на ту территорию, где такое правительство создано и способно выполнять свои функции.

Вопреки нормам международного гуманитарного права, представители органов государственной власти Российской Федерации (далее – Российская Федерация) и должностные лица из числа руководящего состава Вооруженных Сил Российской Федерации (далее – Вооруженные Силы Российской Федерации), действуя в нарушение требований Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 05.12.1994 года, принципов Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 01.08.1975 года, требования Устава ООН и Деклараций Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 09.12.1981 г., № 2734 (XXV) от 16.12.1970 г., № 2131 (XX) от 21.12.1965 г., № 3314 (XXIX) от 14.12.1974 г. и других

международно-правовых актов, постепенно планировал, готовил и развязывал агрессивную войну и вооруженный конфликт против Украины, а именно отдавал приказ подразделениям Вооруженных Сил Российской Федерации и другим подчиненным воинским формированиям, правоохранительные органы и вооруженные формирования о полномасштабном военном вторжении на территорию Украины, в том числе с целью захвата ее территорий и государственной власти.

Так, 24.02.2022 года военнослужащие подразделений Вооруженных Сил Российской Федерации совместно с другими воинскими формированиями, правоохранительными органами и вооруженными формированиями, подчиненными представителям органов власти Российской Федерации и руководству Вооруженных Сил Российской Федерации, действуя во исполнение вышеуказанного преступного приказа относительно полномасштабного военного вторжения на территорию Украины, путем вооруженной агрессии, с угрозой применения оружия и его фактическим применением, осуществили незаконное полномасштабное вторжение на территорию Украины через государственную границу Украины в Донецкой, Луганской, Харьковской, Херсонской, Николаевской, Сумской, Черниговской и других областях. Кроме того, последние совершили вооруженное нападение на органы государственной власти, органы местного самоуправления, предприятия, учреждения, организации, воинские части, другие массивы, гражданские и другие объекты, оккупировали часть территории Украины. То есть, они совершили действия, направленные на реализацию ранее разработанного преступного плана и реализацию вышеуказанного преступного умысла, направленного на нарушение суверенитета и независимости Украины, насильственное изменение и свержение ее конституционного строя, захват государственной власти в Украине, посягательство на ее территориальную целостность и неприкосновенность, с целью изменения границ территории и государственной границы и нарушения порядка, установленного Конституцией Украины и международными правовыми актами, что продолжается до настоящего времени и привело и приводит к гибели значительного числа людей, причинению значительного материального ущерба и другим тяжелым последствиям.

В связи с вышеизложенным, 24.02.2022 года Президент Украины издал Указ № 64/2022 «О введении военного положения в Украине», утвержденный Законом Украины № 2102-IX от 24.02.2022 «Об утверждении Указа Президента Украины «О введении военного положения в Украине», согласно которому с 05:30 24.02.2022 в Украине введено военное положение, действие которого неоднократно продлевалось и которое действует до сих пор.

В дальнейшем военнослужащие подразделений Вооруженных Сил Российской Федерации совместно с другими подчиненными представителями органов власти Российской Федерации и руководством Вооруженных Сил Российской Федерации, воинских частей, правоохранительных органов и вооруженных формирований, действуя во исполнение вышеуказанного преступного приказа представителей органов власти Российской Федерации, осуществив полномасштабное вооруженное вторжение на суверенную

территорию Украины, констатированное на высшем правовом уровне Резолюцией Генеральной Ассамблеи ООН «Агрессия против Украины» A/RES/ES-11/1 от 02.03.2022, а также промежуточное решение Международного суда ООН от 16.03.2022.

Также 1 марта 2022 года Европейский суд по правам человека, учитывая свою предыдущую практику применения обеспечительных мер, в соответствии с правилом 39 Регламента Суда, постановил в интересах сторон и в надлежащем судебном порядке обязать Правительство России воздерживаться от военных нападений на гражданское население и гражданские объекты, включая жилые помещения, машины скорой помощи и другие гражданские объекты, под особой охраной, в том числе в школах и больницах, а также для незамедлительного обеспечения безопасности медицинских учреждений, их персонала и машин скорой помощи на территории, подвергающейся нападению или осаде российских войск.

Далее, 16 марта 2022 года Международный суд ООН вынес постановление о временных мерах, согласно которому: 1) Российская Федерация должна немедленно прекратить военные действия, которые она начала 24 февраля 2022 года на территории Украины; 2) Российская Федерация обеспечивает, чтобы любые военные и иррегулярные вооруженные формирования, которые могут находиться в ее распоряжении или поддержке, а также любые организации и лица, находящиеся под ее контролем или руководством, не принимали никаких мер по содействию военным действиям, указанным в пункте 1; 3) Обе стороны должны воздерживаться от любых действий, которые могут усугубить или продлить спор в Суде или затруднить его разрешение.

Несмотря на то, что в вышеупомянутых международных документах закреплено обязательство государств воздерживаться от вооруженного вмешательства, подрывной деятельности, военной оккупации, содействия, поощрения или поддержки сепаратистской деятельности, других запрещенных международным гуманитарным правом действий, Российская Федерация в нарушение Устава ООН, игнорируя нормы международного права и решения международных органов, продолжила свою агрессию против Украины, применение вооруженной силы против суверенитета, территориальной целостности, политической независимости Украины, а также продолжение осуществления вторжения и оккупации территории Украины, которое началось ранее в 2014 году.

В то же время, представители Российской Федерации с целью изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение установленного Конституцией Украины порядка, осуществления оккупационной политики, установления административного, военного, правовых, экономических и других видов контроля на оккупированных территориях Украины приступили к созданию незаконных государственных и правоохранительных органов, учреждений и организаций, которые контролируются оккупационными властями государства-агрессора и входят в ее вертикаль власти.

Гражданин Российской Федерации Сулейманов Роберт Рамазанович, находясь на территории Российской Федерации, зная, что Российская Федерация ведет агрессивную, агрессивную войну против Украины, действуя умышленно, осознавая очевидную преступность собственных действий и предвидя возможность гибели людей, в том числе мирных жителей, и наступления других тяжких последствий, осознавая, что нарушает установленные ст. ст. 1-3, 68 Конституции Украины государственное устройство и порядок, посягает на неприкосновенность и территориальную целостность Украины, с целью изменения границ ее территории и государственной границы, насильственного изменения и свержения конституционного строя, захвата государственной власти, а также расширения влияния Российской Федерации, на основании препятствования евроинтеграционному курсу развития Украины, восстановления контроля Российской Федерации над политическими и экономическими процессами в Украине, действуя в сговоре с лицами, не установленными следствием, как лично, так и путем вовлечения в свою противоправную деятельность других лиц из числа добровольцев, бывших участников боевых действий и иных неустановленных лиц, с 2023 года совершает действия, направленные на материальное обеспечение путем приобретения и последующей передачи материальных ценностей в виде военной и специальной техники, техники и иных ресурсов представителям оккупационной администрации, воинских формирований Российской Федерации, которые принимают непосредственное участие в боевых действиях против Сил обороны Украины и оккупируют территорию Украины, проводят на этих территориях нелегитимные референдумы и выборы, тем самым используя эти материальные ценности с целью захвата и удержания под своим контролем оккупированной территории Украины, то есть изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, во время ведения полномасштабной войны Российской Федерации против Украины, а также для обеспечения их деятельности и возможности эффективного функционирования на временно оккупированной территории Украины.

Сулейманов Р.Р., достоверно осведомленный о том, что военным подразделением Вооруженных Сил Российской Федерации, других, воинских частей, правоохранительных органов и вооруженных формирований отдавались преступные приказы, направленные на насильственное изменение конституционного строя Украины и захват государственной власти, на изменение границ территории и государственной границы Украины в нарушение установленного Конституцией Украины порядка, действуя умышленно, организовал финансирование этих мероприятий путем приобретения и передачи их безвозмездно материальные ценности указанным вооруженным формированием.

При этом Сулейманов Р.Р. и другие лица из числа добровольцев и бывших участников боевых действий, которые действовали в предварительном сговоре с последними, реализуя свой преступно противоправный умысел, направленный на предоставление материальных средств для финансирования

действий, совершаемых представителями военных формирований Российской Федерации с целью изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, используя механизм доведения информации до неограниченного круга лиц, разместили информацию в виде отчетов для жителей Российской Федерации, в частности Тульской области, о перечне приобретенных и поставленных материальных ценностей подразделениям воинских формирований государства-агрессора в соответствующих текстовых, фото- и видеопубликациях на интернет-ресурсах российских СМИ.

Так, Сулейманов Р.Р., находясь на территории Российской Федерации, в частности, в городе Тула Тульской области, действуя по предварительному сговору группы лиц, поддерживающих российскую агрессию против Украины и нарративы российской пропаганды, реализующий преступно противоправный умысел, направленный на материальное обеспечение представителей военных формирований Российской Федерации, задействованных в так называемой «зоне проведения специальной военной операции», действующий по политическим и идеологическим мотивам, в неустановленное досудебным следствием время в Тульской области он основал общественное движение «Своих не бросаем» и 12.03.2023 лично передал 2 квадрокоптера военнослужащим 51-го гвардейского парашютно-десантного полка Российской Федерации, с целью их использования в боевых заданиях против военнослужащих Вооруженных Сил Украины и выполнения преступных приказов представителей российской власти и руководства Вооруженных Сил Российской Федерации.

«51-й гвардейский парашютно-десантный полк имени Дмитрия Донского входит в состав 106-ой гвардейской Тульской воздушно-десантной дивизии военно-административной единицы Западного военного округа с постоянной дислокацией в Тульской области. В зоне специальной военной операции России на Украине 51-й полк ВДВ входит в "Южную" группировку ВС РФ. В 2023 году, полк вел бои с вооруженными формированиями Украины на Соледаро-Артемовского направления фронта» С началом специальной военной операции России на Украине 106-я дивизия ВДВ заняла достаточно протяженную дислокацию на Саледаро-Бахмутском направлении боевых действий, а с конца осени 2023 года десантники 51-го полка ВДВ начали активный штурм населенных пунктов к северо-востоку от Соледара, в районе населенного пункта Веселое».

Данные действия Сулейманова Р.Р. и иных лиц, действовавших в соучастии с ним, нашли отражение в публикации от 12.03.2023 года, размещенной на интернет-ресурсе «https://vk.com/svoih_ne_brosaem71?w=wall-114369768_1245».

Продолжая преступную деятельность, направленную на финансирование действий, совершенных с целью изменения границ территории или государственной границы Украины в нарушение установленного Конституцией Украины порядка, в течение марта 2023 года Сулейманов Р.Р. передал военнослужащим российской федерации, участвующим в боевых

действиях против Вооруженных Сил Украины, противодронное оружие и другие материальные ценности.

Данные действия Сулейманова Р.Р. и иных лиц, действовавших в сговоре с ним, нашли отражение в публикации от 20.03.2023 года, размещенной на интернет-ресурсе https://vk.com/svoih_ne_brosaem71?w=wall-114369768_1298.

С целью обеспечения постоянного финансирования мероприятий, направленных на изменение границ территории и государственной границы Украины с нарушением порядка, установленного Конституцией Украины, Сулейманов Р.Р. 20.11.2023 на территории Тульской области основал и зарегистрировал «Автономную некоммерческую организацию «Центр социальной помощи «Своих не бросаю» Тульской области» и стал ее руководителем.

Продолжая действовать группой лиц по предварительному сговору, поддерживая российскую агрессию против Украины и российские пропагандистские нарративы, в дальнейшем реализуя преступно противоправный умысел, направленный на оказание материальной поддержки представителям военных формирований Российской Федерации, задействованных в так называемой «специальной военной операции», Сулейманов Р.Р. в течение февраля 2024 года он передал военнослужащим подразделений Вооруженных сил Российской Федерации и автомобиль стоимостью 230 286 руб. руб., что по курсу НБУ на февраль 2024 года составляет 94 624 грн.

Данные действия Сулейманова Р.Р. и иных лиц, действовавших в соучастии с ним, нашли отражение в публикации от 09.02.2024 года, размещенной на интернет-ресурсе https://vk.com/svoih_ne_brosaem71?w=wall-114369768_2608.

Поэтому Сулейманов Р.Р., действуя умышленно, добровольно, неоднократно, как минимум осуществлял финансовое и материальное обеспечение военнослужащих Вооруженных Сил Российской Федерации, принимающих участие в боевых действиях на территории Украины против сил обороны Украины, с целью изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, насильственного изменения и свержения конституционного строя, захвата государственной власти в Украине.

Так, Сулейманов Р.Р. подозревается в финансировании действий, совершенных с целью насильственного изменения и свержения конституционного строя, захвата государственной власти, изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, совершенных неоднократно, по предварительному сговору группой лиц, т.е. при совершении уголовного правонарушения, предусмотренного частью 1 Уголовного кодекса.3 Ст. 110-2 Уголовного кодекса Украины.

Старший следователь в ОВД 1-го отдела следственного отдела
СБУ в Ивано-Франковской области
полковник юстиции

Святослав МЕЛЬНИК

СОГЛАСОВАНО

Начальник отдела Ивано-Франковской
областной прокуратуры

Богдан БУРАК

Подоозреваемому Сулейманову Р.Р. разъяснены его права и обязанности в качестве подозреваемого, предусмотренные ст. 42 УПК Украины, а именно:

- 1) знать, в каком уголовном преступлении он подозревается;
- 2) быть четко и своевременно информированным о своих правах, а также получать их разъяснения в случае необходимости;
- 3) при первом требовании иметь защитника и свидание с ним перед первым и перед каждым последующим допросом с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, на присутствие защитника при допросе и иных процессуальных действиях, отказываться от услуг защитника в любое время в ходе уголовного судопроизводства, получать услуги защитника за счет государства в случае отсутствия средств для оплаты таких услуг;
- 4) ничего не говорить о подозрении в отношении него или ни в коем случае не отказываться отвечать на вопросы;
- 5) давать объяснения, показания о подозрении или отказываться от их дачи в любое время;
- 6) требовать проверки обоснованности задержания;
- 7) в случае задержания – незамедлительно уведомить членов семьи, близких родственников или других лиц о задержании и месте своего пребывания;
- 8) собирать и представляет доказательства следователю, прокурору, следственному судье;
- 9) участвовать в проведении процессуальных действий;
- 10) при проведении процессуальных действий задавать вопросы, вносить замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые зафиксированы в протоколе;
- 11) использовать технические средства с соблюдением требований Уголовного процессуального кодекса Украины при проведении процессуальных действий, в которых он участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при совершении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного судопроизводства в целях неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, либо касающихся интимной жизни лица, по которому вынесено мотивированное постановление (определение);
- 12) заявляет ходатайство о проведении процессуальных действий, об обеспечении безопасности в отношении себя, членов его семьи, близких родственников, имущества, жилища и т.д.;
- 13) заявлять отвод;
- 14) знакомиться с материалами досудебного расследования, а также требовать открытия материалов;
- 15) получать копии процессуальных документов и письменных уведомлений;
- 16) обжалование решений, действий и бездействия следователя,

прокурора, следственного судьи;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебного расследования, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановления репутации, если подозрение или обвинение не подтвердились;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном языке или на другом языке, на котором он говорит, а в случае необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства.

Подозреваемый, являющийся иностранцем и содержащийся под стражей, имеет право на встречу с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которую обязана обеспечить администрация места содержания под стражей.

Подозреваемый обязан:

1) явиться в суд по повестке, а в случае невозможности явиться по повестке в назначенное время - заблаговременно уведомить об этом суд;

2) исполнять возложенные на него постановлением о применении мер по обеспечению уголовного судопроизводства;

3) подчиняться законным требованиям и распоряжениям следователя, прокурора, следственного судьи, суда.

Также подозреваемому было разъяснено содержание ст. 63 Конституции Украины, исходя из того, что: лицо не несет ответственности за отказ от дачи показаний или объяснений о себе, членах семьи или близких родственниках, круг которых определен законом.

Мне сообщено о подозрении, вручено уведомление о подозрении и меморандум о процессуальных правах и обязанностях, права подозреваемого уведомлены, разъяснены и поняты.

Подозреваемый: _____ Сулейманов Р.Р.

«__» час. «__» мин. «__» _____ 202__

Уведомление о подозрении было вручено:

**Старший следователь в ОВД 1-го отдела следственного отдела
СБУ в Ивано-Франковской области**

полковник юстиции



Святослав МЕЛЬНИК

Перевод соответствует оригинальному документу

Бюро переводов ЧП «Сага-П»

ул. Сечевых Стрельцов, 29, г. Ивано-Франковск, 76000

Переводчик Головецкая Галина

Подпись

